

Gremlins

SJAKKELIEN SCHILDER (39) DRAAIT HAAR HAND NIET OM VOOR OUDERWETS ENTERTAINMENT. OP EEN REGEN-ACHTIGE MIDDAG GEEFT ZE EEN SHOW VOOR KINDEREN SKY (14), STERRE (8) EN ZEN (7), WAAR HET CIRCUS NIKS BIJ IS. NA DERTIG JAAR IS ZE NOG ALTIJD EEN DRESSEERAAPJE.

FOTOGRAFIE BART BRUSSEE
STYLING PAULA SCHOUTEN

Woensdagmiddag 1979. Het regent en er is geen bal op de tv. Het kinderuurtje is net afgelopen dus dat was het dan, het entertainment-hoogtepunt van de week. De rest van de week moeten we het doen met *De Fabeltjeskrant*, het *Programma mit der Maus* en Avro's *Wiekent Quiz*. Simone loopt naar de tv en zet hem uit. Mijn zusje is niet gecharmeerd van Duitssprekende muizen of deftige uilen. Van Fred Oster krijgt ze nachtmerries en je weet maar nooit wanneer hij op tv is. Ik pak mijn boek. Dan maar Floortje Bellefleur. Ik zucht. Dat had ik niet moeten doen, want mijn moeder heeft het gehoord en richt haar blik op mij. O help. Nu denkt ze dat ik me verveel. Te laat. 'Speel maar met je zusje,' zegt ze. Ik wil niet met mijn zusje spelen. Er bestaat niks vreselijker, behalve het korset van mijn oma. Ik begrijp niet waarom, maar er zijn twee dingen waar ik op moet letten, en dan is er niets aan de hand:

1. Simone is lief. Zolang ze haar zin krijgt. Krijgt ze die niet, dan verandert ze in een sirene. Dan wordt ze een krijsend monster dat geluid produceert dat de wettelijke decibelnorm overschrijdt.

2. Simone is gezellig. Zolang ze zich niet verveelt. Als ik haar niet kan vermaken, dan maakt ze dingen kapot. Mijn dingen.

Ik begrijp niks van mijn zusje. Dat zal nog jaren duren. Pas in 1984, nadat ik die film *De Gremlins* heb gezien, weet ik dat ik alles uit de kast moet halen om haar te

vermaken. Ze inspireert me tot grote creatieve hoogtes. Ik bouw hutten en kijkdozen en verzin sprookjes en dansjes en toneelstukjes.

Woensdagmiddag 2009. Buiten regent het pijpenstelen. Ik zit lekker te werken en mijn kinderen kijken tv. Het is heel gezellig. Maar dan is het *SpongeBob*-middag. Nickelodeon heeft schijnbaar geen budget meer voor nieuwe afleveringen en probeert voor de zoveelste keer herhalingen te slijten door er een themamiddag van te maken. Daar trappen mijn kinderen niet in. Ze pakken de afstandsbediening en zetten de tv uit. Ze zijn dol op die irritante *SpongeBob*, maar na driehonderd keer dezelfde aflevering, wordt zelfs een pratende spons saai. Ik zucht. Dat had ik niet moeten doen, want mijn kinderen hebben het gehoord en richten de afstandsbediening op mij.

IK BEN EEN ONE-MAN CIRCUS MET EEN PROGRAMMA WAAR HET MOSKOUS STAATSCIRCUS JALOERS OP KAN ZIJN

Ik ben dertig jaar verder gezapt, maar ik ben nog steeds een *one-man*-circus met een programma waar het Moskous Staatscircus jaloers op kan zijn. De *Gremlins* hebben een afstandsbediening. Verder is er niks veranderd.